

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul V
Numărul
19 (45)
IUNIE
2009

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

UN NOU SFÂRȘIT DE AN

Am încheiat în această lună un alt an universitar. S-au terminat cursurile, s-au dat examene, iar viața comunitară s-a sfârșit. Încep vacanțele, iar sosirea lor este ca o binemeritată perioadă care întrerupe activitatea obișnuită, pentru a descărca oboseala și pentru a pune cap la cap situațiile și învățămintele cu care ne-am ales din acest an.

A fost un an universitar foarte bogat în experiențe. Chiar dacă numărul seminariștilor s-a micșorat mai mult ca oricând, acest lucru a constituit o provocare pentru a reflecta la necesitatea unei pastorații vocaționale susținute, iar pentru seminariști a fost o șansă pentru a înțelege că fiecare este important, și că responsabilități există și trebuie asumate. Într-o familie prea numeroasă este mai ușor să ne ascundem unii îndărătul celorlalți, dar când suntem mai puțini, este mai simplu și mai spontan să ne privim în ochi...

Am pășit împreună cu întreaga Biserică, meditănd la figura și spiritualitatea Sf. Pavel. Catehezele săptămânale ale părinților spirituali ne-au susținut în acest demers, și îndeosebi pelerinajul din luna mai la Roma, la mormântul apostolului, ne-au făcut să regăsim mai vie și mai concretă figura sa. Iar în filigrană, ne-am amintit că acum 60 de ani, Biserica noastră trecea prin clipele de încercare ale persecuției comuniste. Am resimțit și în lunile ianuarie /februarie fiorul trepidației în fața unui Stat cu principii neclare, când în frunte cu Arhiepiscopul nostru Major, am ținut o zi de post, pentru ca legea românească să nu restricționeze din nou Biserica noastră. Iar mai apoi, am participat în mai la deja familiarul pelerinaj la Sighet, la Cimitirul Săracilor.

Anul a trecut sub semnul unei intense pastorații. S-a ieșit în parohii poate așa cum niciodată înainte nu s-a mai făcut. S-au resimțit aspectele pozitive, stimulentele, învățămintele și experiența acumulată, dar și oboseala și uneori lipsa de mijloace. Dar oricum, neștiind dacă în parohiile ce ne-au primit cu multă generozitate am reușit să lăsăm „semne”, în sufletele noastre, întâlnirile cu copiii, tinerii și credincioșii noștri

în general, rămân de neșters, amintire în rugăciune și chemare continuă la concretețe și realitate.

Maica Sfântă ne-a însoțit cu prezența Ei maternă: am simțit-o mai frumoasă ca nicicând în pelerinajul din luna noiembrie la Lourdes, dar și în toate „evenimentele mariane” din casă: încheierea jubileului Lourdes și sfințirea grottei din curtea noastră în decembrie, devoțiunile din luna mai și toată rugăciunea constantă din timpul anului. Prin grija pr. Emil Ember ne-am bucurat în mod invariabil de invitații care ne-au vorbit despre probleme legate de apărarea vieții și de chestiuni matrimoniale.

S-au primit trepte și grade în itinerarul de formare al fiecărei clase: în 6 decembrie 2008, Preasfințitul a acordat la Catedrală anului III lectoratul, iar anului IV ipodiatonatul; pe 25 martie a.c., i-a înveșmântat pentru prima oară cu reverenda pe cei din anul I, iar în 19 mai, a primit din partea celor din anul II cererea de admitere între candidații la diaconat și preoție, chiar la Roma, pe mormântul Sf. Pavel.

Spicuiind în mare, acestea au fost câteva dintre momentele principale ale anului universitar deja încheiat. Despre trecut, aducând mulțumire Domnului, multe se pot spune; cât despre viitor, rămâne să-l primim așa cum Pronia ni-l va încredința. Vom începe în octombrie noul an, reflectând în anul sacerdotal la misterul preoției (ce temă providențială pentru un Seminar teologic!). Iar mai apoi, o știm deja de pe acum, vom resimți lipsa fr. Lucian Leș, formatorul anilor III-IV care își încheie mandatul după 4 ani de activitate ca educator între noi, și după 16 ani de prezență efectivă în seminar (ca elev, seminarist și apoi îndrumător). Până acum a fost în suflet un tată pentru mulți, pentru ca de acum să se dedice misiunii de tată al micuțului său David, ce stă să vină pe lume. Îi mulțumim din suflet! Firește, vom căuta și alte ocazii pentru a-i arăta grațitudinea noastră.

Pentru el și pentru toate, Domnul să fie lăudat!

Pr. Cristian SABĂU
rector

PE URMELE SFÂNTULUI PAVEL

Domnul ne-a oferit posibilitatea să pășim pe plaiurile pe care, la sfârșitul vieții lor, cel care a fost corifeul Apostolilor cu cel care a fost trimis să încreștineze neamurile s-au întâlnit pentru a lăsa o urmă de legătură între stabilitatea Bisericii, simbolizată prin Sfântul Petru și universalitatea ei sugerată prin Sfântul Pavel. Amândoi Apostoli ai aceluiași Domn și Mântuitor, căruia Îi slujim noi astăzi în Biserica instituită de El prin trimiterea Spiritului Sfânt.

Cel dintâi, deși îl trădase pe Domnul de trei ori în seara când a fost vândut, a avut puterea de a-i mărturisi Domnului, tot de trei ori, că Îl iubește mai mult decât ceilalți Apostoli. Cel de al doilea, deși nu a mărturisit Domnului că Îl iubește, atunci când i s-a arătat, I-a demonstrat aceasta pe deplin prin faptele sale.

Această întâlnire dintre Sfântul Apostol Pavel și Sfântul Apostol Petru, care, după mărturia tradiției ar fi avut loc la Roma, chiar înainte ca aceștia să fie duși la martiriu, este foarte frumos transpusă și în iconografia bizantină.

Pelerinajul în Capitala fostului Imperiu Roman readuce în mintea noastră puținele dar neuitabile ore de istorie antică în care ne erau prezentate luptele gladiatorilor în

Colosseum, luptele pe care romanii le duceau cu învecinatele sau îndepărtatele popoare, cât și diferitele festivități în care se aduceau ofrande zeilor romani în perioada dinaintea încreștinării.

Se știe că poporul roman în perioada primelor secole după Cristos avea printre preocupările religioase cultul oferit împăratului, acesta fiind considerat un zeu în viață.

Poporul găsea de cuviință să dea împăratului toată prețuirea care trebuie oferită unui zeu, pentru că el era cel care le oferea în întregime bunăstarea și siguranța de care ei aveau nevoie.

La acest mozaic de preocupări religioase ale romanilor se mai poate menționa și o imoralitatea de înalt grad. De ce oare Isus alege, pentru Sfântul Apostol Pavel, Roma ca loc unde acesta să-și ofere viața pentru credința în Dumnezeu cel viu?

Considerăm că Domnul alege acest oraș ca și un punct final al misiunii Sfântului Apostol Pavel, tocmai pentru că știa rătăcirea în care trăiau cetățenii romani. Ne dăm seama că această călătorie avea să fie ultima, din îngrijorarea pe care o are Barnaba atunci când află că Pavel este „trimis” de Domnul în Roma. După ce este judecat și întemnițat de guvernatorul roman de la Ierusalim, Domnul îi apare printr-o lumină lui Pavel și îi spune că va trebui să-L mărturisească cu aceeași îndrăznire și la Roma.

Merge la Roma unde propovăduiește romanilor cu înflăcărare credința sa în Isus Cristos, oferindu-le acestora o sinteză a istorie mântuirii, începând din perioada exilului, continuând cu perioada regilor și a profeților, terminând cu Moartea și Invierea lui Isus Cristos care a înviat oferindu-le posibilitatea mântuirii.

Reitinerând în minte Scrisoarea Sfântului Apostol Pavel către Romani și comparându-o cu experiențele noastre de la Roma, ne dăm seamă că ambientul în care a trăit Apostolul nu s-a schimbat foarte mult astăzi, însă ceea ce este în m b u c u r ă t o r este faptul că creștinismul a reușit să se impună în fața numeroaselor forțe potrivnice.

Mărturie a acestei înfrângerii stau numeroasele lăcașuri de cult care au fost ridicate în cinstea Sfinților Apostoli și a multor sfinți care i-au precedat.

Pentru a fi mai preciși, am vrea să vă prezentăm într-un mod personal impresiile pe care le-au lăsat în sufletul nostru diferitele monumente creștine vizitate.

În drumul nostru spre Roma am făcut un popas prin orașul Sfântului Minunilor, Sfântul Anton, unde am vizitat Bazilica acestuia și am celebrat Sfânta Liturghie împreună cu Episcopul nostru Virgil Bercea, Episcop de Oradea. Ne-am adâncit în rugăciune la mormântul Sfântului Anton, rugându-l ca să mijlocească ocrotire pentru poporul român, în special pentru Biserica Unită cu Roma, Greco-Catolică și pentru martirii ei.

Am făcut un popas de rugăciune și în Bazilica Sfintei Iustina, unde sunt expuse mormintele Sfinților

(continuare în pag. 3)

(urmare din pag.2)

Apostoli Matia și Luca. Această Bazilică este una dintre cele mai mari bazilici din lume.

Ajunși în eterna cetate a Romei, am fost cazați la Mănăstirea Gregoriană, unde ne-a primit cu multă căldură sufltească fostul seminarist, actual călugăr, fratele Grigore Teodor.

A doua zi, după ce am ajuns, am avut deosebita ocazie, unică în viață, de a celebra Sfânta Liturghie împreună cu Păstorul nostru Virgil, în Bazilica „San Paolo Fuori le Mura”, în cadrul căreia un grup de seminariști din anul al doilea și-au exprimat dorința de a intra în rândul candidaților pentru treapta diaconiei și preoției. Tot în acel loc sfânt pelerinii Diecezei de Oradea, care au îndeplinit condițiile, au primit Indulgența Plenară.

După Sfânta Liturghie ne-am îndreptat pașii spre mormântului Sfântului Apostol Pavel, pe care, într-un cuget creștinesc, l-am rugat ca să mijlocească credință, iubire și speranță în inimile credincioșilor din toată lumea, care au comemorat împreună cu Sfântul Părinte Anul Paulin.

În următoarea zi am avut posibilitatea de a participa la audiența publică în Piața Sfântului Petru, unde am fost primiți de Sfântul Părinte Papa, care ne-a ținut o scurtă prezentare a vizitei sale în Ierusalim.

Cu această ocazie i-am oferit Sfântului Părinte și un mic cadou din partea pelerinilor din România, Sfinția Sa asigurându-ne cu rugăciunile sale către Maica Domnului și către Mântuitorul nostru, atât pentru noi, cât și pentru românii de pretutindeni. În aceeași zi am admirat și Bazilica construită în cinstea Sfântului Apostol Petru, putând vizita chiar și mormântul celui care a fost Papa Ioan Paul al II-lea, amintindu-ne cu acest prilej și de vizita de acum 10 ani a Sfântului Părinte în România și de iubirea pe care acesta o purta fața de poporul român și România, pe care o avea în

inima sub numele de „Grădină a Maicii Domnului”.

În următoarele zile am încercat să parcurgem, atât spațial, cât mai ales spiritual, diferitele locații de sfințenie ale Romei. Am vizitat și ne-am rugat împreună Sfintei Fecioare Maria în Bazilica Sfânta Maria Maggiore, un sanctuar dedicat Maicii noastre, care este modelul tuturor sanctualelor mariane din întreaga lume. Acolo am oferit cu toții familiile, pe cei orfani, pe cei bolnavi ai noștri, în grija Sfintei Fecioare pentru a-i ocroti și a-i îndrepta spre Fiul ei Cel Sfânt.

După întâlnirea spirituală cu Maica noastră, am fost să-l vizităm, tot într-un mod spiritual, pe Sfântul Apostolul Ioan, în bazilica construită în jurul mormântului său, care este Catedrala Romei și locul unde Papa își îndeplinește misiunea sa de Episcop al Romei.

Am avut parte și de un moment de rugăciune și contemplare a sfintei istorii lăsată de Sfântul Apostol Pavel în cetatea romană chiar la locul unde i-a fost tăiat capul.

Tradiția spune că atunci când a fost tăiat capul Sfântului Apostol Pavel, acesta a căzut pe pământ rostogolindu-se, iar în locul pe unde s-a rostogolit au țâșnit trei izvoare.

Aceste trei izvoare sunt acum temelie a unei frumoase biserici ridicate în cinstea acestui eveniment. Fiind împreună acolo, nu am putut să nu medităm la suferințele pe care le-a suportat pentru credința în Isus, cel care a fost trimis de Domnul ca să fie Apostol al Neamurilor, și să ne rugăm Domnului ca să săvârșească în noi aceeași lucrare pe care a săvârșit-o în Pavel, pentru ca și noi să-L putem mărturisi Viu și Adevărat în aceste vremuri grele pentru întreaga Biserică a Sa.

Iulian BOGLUȚ,
ANUL -II-

MULȚUMIM, FRATE LUCIAN

Cu multă emoție îi mulțumim fratelui formator Lucian Leș pentru întreaga sa activitate pe care a susținut-o în Seminar. Sâmbătă, 12 iunie a.c., după ultima Liturghie comunitară, vice-rectorul ne-a spus cu emoție în glas că anul acesta a fost ultimul pe care l-a petrecut ca formator în Seminar. El afirma:

„Seminarul a reprezentat mai mult pentru mine decât a reprezentat casa părintească de la Satu Mare. Aici am plâns, aici am râs, iar lucrul acesta pereții îl știu cel mai bine. Vopseaua lavabilă a capelei cred că este pătrunsă de multele rugăciuni pe care le-am rostuit. După 16

ani mă despart de Seminar ca de o mare iubire. M-am format aici și la rândul meu am încercat să formez pe alții. În primul rând vreau să-i mulțumesc soției mele care în ultimul an a stat alături de mine și m-a încurajat în ceea ce privește munca în Seminar. Nu în ultimul rând vă mulțumesc vouă tuturor (seminariștilor) pentru că sunteți niște băieți extraordinari”. Ultima parte a cuvântării a fost de o emoție copleșitoare; printre lacrimi fratele Lucian Leș ne-a mulțumim pentru cooperare și bună purtare.

Întreaga comunitate a Seminarului îi mulțumește pentru activitatea sa prolifică și îi urează un itinerar sfânt și de acum înainte. Fie ca Bunul Dumnezeu să-i călăuzească fiecare pas.

REDAȚIA

FESTIVITATEA DE ABSOLVIRE

În data de 12 iunie 2009, cu începere de la orele 11, a avut loc în Aula Magna a Facultății de Teologie Greco-Catolică din Oradea festivitatea de absolvire a studenților din anul terminal în specialitatea Teologie Didactică.

Momentul a fost cu deosebită încărcătură emoțională atât pentru absolvenți, pentru părinții acestora, dar și pentru cei care încă mai sunt pe băncile Facultății și îi priveau cu admirație și respect pe absolvenții ce vor da piept cu viața adevărată, viață aflată dincolo de zidurile Seminarului. Dintre cei șaisprezece absolvenți este de menționat faptul că nouă sunt seminaristi. Conform regulamentului Seminarilor Greco-Catolice din România, care prevede ca fiind necesari minim patru ani pentru formarea viitorilor preoți, chiar dacă cursurile Facultății durează în unele cazuri doar trei ani, ei vor mai petrece un an alături de noi. Așadar ne vom bucura încă un timp de prezența lor în cadrul Seminarului. Bunul exemplu al acestora va fi un stimulent pentru noi.

Festivitatea de absolvire a debutat cu o rugăciune, după care Preasfinția Sa Virgil Bercea, Decan și Profesor în cadrul Facultății, a susținut o cuvântare care, simbolic, constituia ultima lecție de teologie la care cei absolvenți asistă. Discursul Preasfinției Sale a subliniat o clară diferențiere între valorile pe care le promovează Facultatea Greco-Catolică față de celelalte Facultăți. Dacă majoritatea facultăților promovează un pozitivism exacerb, Facultatea Greco-Catolică propune, pe lângă certe cunoștințe teologice, și o redescoperire a identității de creștin și asumarea acestei identități în societate.

Pornind de la Evanghelia zilei, în care Isus le spunea Apostolilor că orice cuvântul al lor să fie da când e da și nu când este nu, tot așa și noi creștinii, chiar dacă suntem marginalizați de societate, trebuie să fim fermi în credință, iar DA-ul nostru să fie Da și NU-ul nostru să fie NU. În felul acesta viața noastră să fie o mărturie vie a Evangheliei în orice circumstanțe.

Spre finalul cuvântării Sale, Preasfințitul a notat ca remarcabile două premiere pe care le-a înregistrat Facultatea Greco-Catolică din Oradea prin promoția de absolvenți din acest an. Este pentru prima dată când printre absolvenți nu se numără doar studenți seminaristi tineri, ci și laici înaintați în vârstă, care au decis din convingere să urmeze cursurile Facultății. Cea de-a doua premieră

a constat în faptul că printre cei care ieșeau de pe băncile Facultății se număra și o tânără. Astfel, Facultatea de Teologie Greco-Catolică Oradea și-a deschis pentru prima dată porțile laicilor, nu numai celor mai vârstnici, dar și femeilor. În felul acesta cei care studiază teologia formează o paletă mai variată, fapt ce conduce spre lărgirea spiritului academic al acestei Instituții de învățământ.

Din cadrul acestei festivități nu au lipsit intonarea imnului „Gaudeamus Igitur”, discursurile emoționante ale reprezentanților studenților: cel al lui Mirel Lazie, șeful de promoție al anului terminal, care a predat „Cheia Succesului” studenților din anul II, dar și al lui Alexandru Petricaș, reprezentantul studenților din anul II.

REDAȚIA

Festivitatea de absolvire

DISCURSURI

În cele ce urmează vom reda discursurile de la festivitatea de absolvire, începând cu studentul seminarist Mirel Lazie, reprezentantul celor proaspăt ieșiți de pe băncile Facultății, și urmat de seminaristul Alexandru Petricaș din anul II.

„Preasfinția Voastră, Precucernici părinți, onorată asistență și dragi colegi, sunt onorat și emoționat în același timp pentru această sarcină de a cuvânta în numele anului III de Teologie Didactică.

Ne amintim cu drag de clipele în care am intrat pe porțile Facultății, cu emoție și cu teamă de ceea ce va urma. Timpul însă s-a scurs foarte repede, atât de repede încât a sosit și ziua aceasta în care trebuie să spunem profesorilor și colegilor noștri mai mici **LA REVEDERE, DRAGII NOȘTRI**. Împreună am trăit clipe minunate, de neuitat, în această Facultate. Au fost nenumărate conversații prolifrice, dar și neînțelegeri care împreună au contribuit la formarea noastră ca și caractere. Facultatea, chiar dacă pare neobișnuit, ne-a oferit formarea intelectuală, umană, dar și spirituală, care mai apoi a fost dezvoltată în cadrul Seminarului. Nu putem să uităm nici emoțiile pe care le aveam înainte de fiecare examen, însă despre acestea putem spune că ... au fost odată ca niciodată.

Dorim în încheiere să adresăm mulțumirile de rigoare celor care au fost profesorii și formatorii noștri de-a lungul acestor trei ani de formare intelectuală. Mulțumim în primul rând Bunului Dumnezeu că a îngăduit să-i recunoaștem chemarea, dar și pentru că ne-a ales dintre oameni și ne-a adus în această Facultate pe care tot cu ajutorul Lui am reușit să o absolvim. Mulțumim Preasfinției Sale Virgil Bercea pentru că ne asigură toate condițiile propice studiului și pentru că ne poartă în rugăciunile Sale. Mulțumim formatorilor noștri dragi care au fost alături de noi zi și noapte, ne-au iubit ca pe propriii lor fii, ne-au crescut atât spiritual, cât și uman, și ne-au certat cu blândețe atunci când greșeam. Pentru noi veți rămâne mereu ca niște părinți care ne-au ajutat în clipele cele mai potrivite să ne maturizăm și să ne formăm ca niște adevărați oameni. Dacă pe parcurs

v-am supărat cu vreo atitudine de-a noastră, acum ne cerem iertare și vă rugăm să nu ne uitați. De la voi, profesorii noștri am învățat adevăratele valori morale, umane. Vă mulțumim că ne-ați îmbogățit cunoștințele și ne-ați ajutat să ne formăm un bagaj intelectual de care avem atâta nevoie în viață.

Mulțumim într-un mod cu totul special părinților noștri pentru darul vieții, dar și pentru că ne-au înțeles și ne-au susținut clipă de clipă pe calea pe care am ales-o. Aici și acum, sperăm să fie mândri de noi constatând că nu mai suntem acei copii pe care i-au adus la facultate în urmă cu trei ani, întrebându-se dacă vor face față provocării intelectuale ce le stă în față. De asemenea mulțumim și prietenilor și invitaților noștri care ne sunt alături în aceste clipe de emoție și de bucurie deopotrivă.

Acum, drumurile noastre se despart, nu ne rămâne decât să-i încurajăm pe colegii noștri mai mici să pășească hotărât prin Facultate, iar apoi să ne luăm la revedere și să ne strângem mâna ca între bărbați, să stăm cu fruntea sus, pregătiți să dăm piept cu realitatea ce se ascunde dincolo de porțile acestei Facultăți. Și nu încetăm să sperăm că inimile noastre vor rămâne mereu calde pentru cei lângă care am crescut în acești ani!”

În continuare a urmat studentul seminarist Alexandru Petricaș, reprezentantul anului II, să rostească la rândul lui câteva cuvinte de încurajare colegilor mai mari.

„Momentul de față este un moment de cumpănă ce reprezintă sfârșitul unui capitol și începutul altuia. Este un moment în care voi, colegii noștri mai mari, veți pune în practică cele acumulate pe băncile școlii, iar acest fapt va legitima valoarea bagajului pe care l-ați acumulat în timpul Facultății. De acum, iubiți colegi, nu vor mai fi notele cele care vă vor judeca mai mult sau mai puțin obiectiv valoarea, ci proiectele din lumea reală, proiecte în care voi veți investi tot ceea ce aveți mai bun. Vă mulțumim pentru standardele pe care le-ați fixat, dar și pentru exemplul bun pe care l-ați constituit pentru noi, colegii voștri mai mici.”

REDAȚIA

DEPUNEREA CERERILOR PENTRU PREOȚIE

În cadrul Pelerinajului eparhial „Pe urmele Sf. Apostol Pavel”, 16-24 mai, la Roma, seminaristii anului II au trăit unul dintre cele mai importante momente din itinerariul lor spre preoție. În fiecare an pe care-l petrece în Seminar, seminaristul face un pas important pe calea pe care și-a ales-o. Astfel, în anul I primește reverenda, în anul II depune cererea pentru admiterea printre candidații la diaconat și preoție, în anul III primește treapta lectoratului, iar în anul IV pe cea a ipodiaconatului.

În acest an seminaristii anului II au depus cererile pentru preoție în cadrul Sfintei Liturghii Arhieresti, celebrată de Preasfinția Sa Virgil Bercea în Bazilica „San Paolo Fuori le Mura” din Roma, acolo unde se află mormântul Apostolului Neamurilor. Pasul pe care seminaristul anului II îl face înspre preoție este cel mai sărac din punct de vedere exterior. Dacă în anul I, III și IV primește anumite veșminte care îl aduc mai aproape de slujirea la altar, în anul II el nu primește nimic exterior, fapt ce face să pară că această treaptă este oarecum lipsită de importanță. Dar se întâmplă exact contrariul. Etapa depunerii cererii este una decisivă pentru fiecare seminarist. Acest moment este pregătit de când seminaristul calcă pragul Seminarului. Pregătirea constă în nenumărate frământări, introspecții, rugăciuni fervente, colocvii cu Părintele spiritual, pentru ca cel în cauză să poată discerne dacă vocația lui spre preoție este autentică sau nu.

Acest ritual a fost introdus de Papa Paul al VI-lea care, în enciclica sa Ad Pascendum, afirmă: „se introduce acest rit pentru admiterea între candidații la diaconat și preoție. Pentru ca această admitere să fie regulată se solicită cererea liberă a aspirantului, scrisă și semnată cu propria sa mână, cât și acceptarea în scris din partea superiorului ecleziastic competent, în virtutea căruia se înfăptuiește alegerea Bisericii.” Depunerea cererilor a constat în redactarea unei scrisori scrise de mână și adresată Preasfinției Sale

Virgil Bercea, în care seminaristul se prezintă, își descrie într-un mod inteligibil itinerariul vocațional pe care l-a făcut și perspectiva vocațională de viitor, cât și specificarea explicită a Eparhiei în care vrea să-și desfășoare activitatea. Anul acesta, momentul depunerii cererilor a fost unul întru totul special,

deoarece a avut loc chiar la mormântul Apostolului Neamurilor, a Sfântului Pavel. De fapt întreaga Liturghie a fost un moment de o încărcătură spirituală deosebită, iar la aceasta a contribuit și Corul Fiat Lux care și-a adus aportul său animând oficiul liturgic.

Seminaristii din anul II care au făcut un pas spre preoție prin depunerea cererilor sunt: Eugen Ivuț, Iulian Bogluț, Emanuel Gavrilaş, Marcel Aușan, Paul Cernucan, Alexandru Petricaș și Daniel Iștoan. Acest moment

este unul de cotitură în viața seminaristilor; prin faptul că au redactat acele scrisori, ei au anunțat în mod oficial că aspiră spre preoție. Acest traseu pe care ei au pornit este unul anevoios, el presupune depășirea eventualelor crize vocaționale precum și depășirea perioadelor de ariditate spirituală care nu fac altceva decât să șubrezească încrederea pe care ei o au în autenticitatea vocației lor.

De acum înainte, mai mult decât oricând, ei trebuie prin fapte să dovedească înaltele aspirații pe care le au. Fiecare faptă trebuie să fie în conformitate cu spiritul

Evangeliei căreia ei i-au spus „DA” prin redactarea scrisorii. Nu întâmplător treapta anului II a avut loc într-un loc consacrat Sfântului Pavel, deoarece fervoarea de care el dă dovadă în timpul călătoriilor sale misionare trebuie să fie scopul fiecărui preot care vrea să-și conducă turma spre Christos. Imnul iubirii Sfântului Pavel trebuie să guverneze fiecare acțiune a preotului, pentru ca fiecare fapt ce-l face să dovedească iubirea sa pentru Isus.

Marcel AUȘAN,
ANUL –II–

Cei care doresc o aprofundare intelectuală a teologiei, pentru a găsi răspunsuri la întrebări lăuntrice, pentru a cultiva o pasiune proprie sau pentru a deveni la rândul lor profesori de religie, pot să o facă devenind studenți la FACULTATEA DE TEOLOGIE. Însă aceia care, simțind în inimă chemarea de a deveni preoți, pentru a-i dăruia lui Dumnezeu totul și a-și dedica viața Bisericii și credincioșilor, vor locui în perioada studiilor propuse de către Facultatea de Teologie, în SEMINARUL MAJOR. Aici, încredințați fiind grijii unor preoți și formatori, candidații la preoție sunt chemați, cu sinceritate și autenticitate, să parcurgă o cale a discernământului propriei vocații, și a pregătirii pentru marele dar al preoției.

ADMITEREA LA SEMINAR PENTRU CEI CARE URMEAZĂ STUDIILE CU INTENȚIA DE A DEVENI PREOȚI

În vederea admiterii în Seminar, se vor organiza câteva examene de evaluare. Fiecare candidat va aduce cu sine o recomandare din partea propriului preot paroh.

(SESIUNEA I) ADMITERE IULIE 2009

27 iulie: - orele 10.00 (corpul C, aula 1): Interviu oral și evaluare a propriilor aptitudini muzicale și de dicție (Candidații vor trebui să pregătească la alegere un cântec pe care să-l interpreteze în fața comisiei)

-orele 16.00 (corpul C, aula 1):

Examen oral de cunoștințe de catehism

(Bibliografie: Catehismul „Explicație simplă a învățăturii creștine”, apărut cu binecuvântarea PS Vasile Hossu Oradea/Pessano, 1992)

28 iulie: - orele 10.00 (corpul C, aula 7):

Examen scris de cunoștințe biblice

(Bibliografie: „Mica Biblie”, Ed. Arhiep. Romano Catolice de București, 1987)

29 iulie: afișarea rezultatelor

(SESIUNEA II) ADMITERE SEPTEMBRIE 2009

16 septembrie:

-orele 10.00 (corpul C, aula 1): Interviu oral și evaluare a propriilor aptitudini muzicale și de dicție

-orele 16.00 (corpul C, aula 1):

Examen oral de cunoștințe de catehism

17 septembrie: - orele 10.00 (corpul C, aula 7):

Examen scris de cunoștințe biblice:

18 septembrie: afișarea rezultatelor

ADMITEREA LA FACULTATE

Specializarea TEOLOGIE GR.-CATOLICĂ PASTORALĂ, (4 ani, zi)

Numărul de locuri scoase la concurs: buget 20, taxă 10.

Admiterea în Facultatea de Teologie se face doar prin concurs de dosare.

Criterii de selecție:

a. Media de la bacalaureat - cu pondere 1/2 în media finală

b. Media anilor de liceu - cu pondere 1/2 în media finală

(SESIUNEA I) ADMITERE IULIE 2009

2 martie-12 iulie 2009 preînscriseri;

13-24 iulie 2009 înscrierea candidaților;

25-29 iulie 2009 afișarea rezultatelor;

30-31 iulie 2009 confirmarea rezultatelor.

(SESIUNEA II) ADMITERE SEPTEMBRIE

2009 (în cazul nerealizării cifrei de școlarizare)

7 – 16 septembrie 2009 înscrierea candidaților din cea de-a doua fază a admiterii

16-23 septembrie 2009 afișarea rezultatelor;

23-25 septembrie 2009 confirmări, redistribuiri;

26 septembrie 2009 predarea listelor finale la Rectorat și afișarea lor după semnare, la sediul Facultății.

TAXELE DE ADMITERE ȘI ȘCOLARIZARE PENTRU ANUL UNIVERSITAR 2009-2010

- taxa de procesare = 30 RON

- taxa de admitere = 40 RON (sunt scutiți candidații care au părinți cadre didactice).

Taxa de școlarizare pentru locuri cu taxă: 2.000 RON/an.

DOCUMENTE NECESARE LA DOSAR

(la confirmarea locului)

Diploma de bacalaureat sau diploma echivalentă cu aceasta ori adeverință (în original) din care să rezulte calitatea de student (pentru studenții care urmează o a doua specializare),

Foaia matricolă anexă la Diploma de bacalaureat (sau adeverință, pentru absolvenții anului în curs, care să ateste media de absolvire a liceului),

Certificatul de naștere (în copie legalizată),

Adeverință medicală tip (în original),

3 fotografii tip buletin/carte de identitate,

Diploma de licență sau diploma echivalentă cu aceasta (în copie legalizată), pentru licențiații care doresc să urmeze o a doua specializare,

Chitanțele care atestă plata taxei de procesare (30 RON) și a taxei de admitere (40 RON), în contul Universității: *pentru persoanele căsătorite* (care prin căsătorie și-au schimbat numele) Certificatul de căsătorie (copie legalizată); pentru candidații admiși în regim cu taxă, este necesară achitarea sumei de 500 RON (reprezentând prima ratei de școlarizare).

Taxele se achită la Poștă în contul

RO76TREZ216504601X007224

BN Trezoreria Cluj.

Cod fiscal al UBB – 4305849

Chitanța este valabilă numai dacă sunt precizate întocmai (complet) următoarele date:

UBB Fac. de Teologie Greco-Catolică Oradea

taxă (școlarizare/examen restant/pierdere carnet student...sau altele), ex: taxă școlarizare

numele studentului scris corect

se va preciza suma în lei.

CREAȚIA DUPĂ CHIPUL LUI DUMNEZEU

Încă din cartea Genezei aflăm ca omul este creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ne este prezentat Adam, primul om pe care Dumnezeu îl creează în mod direct, îl crează din țărână, și suflă în el suflare de viață. Există o paralelă între acesta și Isus Hristos; acesta din urmă fiind la rândul Său primul om, fapt indicat în genealogia descrisă de evanghelistul Matei. Un prim om care parcurge în sens invers un drum secular din generație în generație, și din perioadă în perioadă. În „chipul lui Dumnezeu” stă întreaga demnitate a omului. Această transmitere din generație în generație este moștenirea pe care părinții o lasă copiilor, pentru că, fiecare dintre noi este însărcinat și este chemat să caute chipul lui Dumnezeu prezent în om. Această căutare este cea mai bună cale de a cunoaște, de a iubi, și de a trăi demnitatea ființei umane.

Dar ce este omul? Chiar dacă el a formulat dintotdeauna tot felul de păreri despre sine, nu a reușit să dea un răspuns acestei întrebări care l-a urmărit peste veacuri. Astfel, Biserica se vede obligată să intervină și, instruită de Dumnezeu ne învață care este adevărata demnitate a omului, și ne ajută să ne înțelegem chemarea, dar mai ales să putem răspunde acestei chemări. Misterul omului îl constituie faptul că este creat după chipul lui Dumnezeu, dar în același timp este creat din pământ. De aici rezultă câteva dintre caracteristicile omului: fragilitatea și puterea, mizeria și măreția, moartea și viața. Se spune că acest mister „ne atrage atenția, chiar dacă pe de o parte include apropierea de Dumnezeu, iar pe de altă parte apropierea de pământ”. Din Biblie reiese că omul este o încoronare, o împlinire a operei Creatorului. El nu-și va uita originile, slăbiciunile, dar nici moartea prin care trebuie să treacă, după cum îi spune însuși Dumnezeu primului om: „În sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat, căci pământ ești, și în pământ te vei întoarce”. Omul este dependent de Dumnezeu, pentru că fără Dumnezeu, toate planurile omului eșuează, dar alături de Dumnezeu, toate se realizează.

Expresia „chipul lui Dumnezeu”, subliniază atât slăbiciunile firii umane, cât și faptul că suntem chemați să fim părtași la măreția și bunăstarea Creatorului. Omul nu este făcut după chipul unui zeu, el însuși conceput după chipul omului, ci al unui Dumnezeu transcendent, în așa măsură încât este interzis a-i face un chip: numai omul poate avea pretenția la acest titlu ce exprimă cea mai înaltă demnitate a sa. Această demnitate este una dintre evocările cele mai frumoase și o găsim în Psalmul 8. Aici se prezintă meditația unui păstor din Asia, în fața măreției Creației lui Dumnezeu. Datorită faptului că omul

este chip al lui Dumnezeu, el ocupă un loc pretențios în această creație, fiind singura creatură căreia Dumnezeu i se adresează cu „tu”, și de la care așteaptă un răspuns, fapt ce dovedește că cei doi au o relație. Această relație constă în faptul că Dumnezeu poate să-i vorbească, iar omul poate doar să-L asculte. Dialogul dumnezeiesc-uman are loc în timp și spațiu. Întrucât se găsește într-o relație cu Dumnezeu, mai ales că este chip al Său, omul nu poate decide singur asupra lumii și nu este stăpânul absolut a nimic. El este doar economul lui Dumnezeu pe pământ. Nu poate trata lumea cum vrea, ci trebuie să fie responsabil și are datoria și obligația de a munci pentru a întreține lumea creată, a se ruga, rugăciunea fiind singurul mod în care omul îi poate vorbi lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu a vrut ca omul să fie singur, ci să formeze o comunitate „și a zis Dumnezeu: << Nu este bine să fie omul singur, să-i facem ajutor potrivit pentru el>>” (Gen 2, 18). Prima încercare a lui Dumnezeu de a-l scoate pe om din singurătate este crearea animalelor, dar văzând că nici un animal nu este capabil să-i aline singurătatea, Dumnezeu a creat-o pe Eva pentru Adam „Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam un somn greu și dacă a adormit a luat una din coastele lui și a plinit locul cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o lui Adam”.

Prin faptul că este chip al lui Dumnezeu, omul nu mai este ceva, ci este cineva, adică are demnitate de persoană. Prin această demnitate, el se diferențiază de toate celelalte creaturi. Este o persoană în sine și pentru sine, adică o ființă care are un sens pentru sine însăși. Ca persoană trebuie să se autorealizeze. Demnitatea de persoană îi cere omului să se consacre lui Dumnezeu, fraților și lumii. Fiind chip al lui Dumnezeu, omul are și un caracter istoric. Acest caracter istoric, este înscris în istoria mântuirii. Omul face parte din istorie, deci o transcede. Fiecare om este un gând și o iubire particulară a lui Dumnezeu și există pentru că Dumnezeu l-a chemat pe nume, cu iubire și înțelepciune, de aceea omul e unic, fără ca alții să-l poată substitui pentru că este cuvântul lui Dumnezeu pronunțat o singură dată.

Simțul religios al ființei umane create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu va rămâne totdeauna la rădăcina sa, fie că îl actualizează în recunoștința față de cel care depinde toată ființa sa fragilă și minunată, fie că încearcă să-l ignore.

Alina Mihaiela SĂRĂCUȚ,
ANUL -II-

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Cristian SABĂU

Redactor: Marcel AUȘAN

Din redacție: Otilia BĂLAȘ, Iulian BOGLUȚ, Alin PAPIȚ

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com